Chương 316: Âu Yếm Olivia Đang Yếu Đuối

(Số từ: 3252)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:27 PM 26/04/2023

Chỉ Huy Hiệp Sĩ Templar, llayon Bolton, đã rời khỏi sân vận động cùng với những người theo ông ta. "Sử dụng [thần lực] như vậy, thật là một phương pháp thảm hại."

"...Tôi nghĩ cô ấy không ngờ Olivia lại bỏ cuộc." Một trong những hiệp sĩ tập sự nói ngắn gọn.

—Radia Schmit.

Ngay cả khi cô ấy không phải là Olivia Lanze, Radia vẫn là một ứng cử viên hiệp sĩ đầy triển vọng và mạnh mẽ. Cô ấy đã sẵn sàng cho một trận chiến thực sự.

Ông không hoàn toàn tin lời cô.

Khi Radia nói rằng có một cách để Olivia lấy lại niềm tin của mình, ông chỉ tò mò đó có thể là gì.

Tất cả những gì ông thấy là sự quyết tâm của Olivia, chọn đầu hàng hơn là sử dụng [Sức Mạnh Thần Thánh] và chứng kiến bạn mình chết trước mắt mình.

Tại sao cô ấy nghĩ rằng phương pháp đó sẽ hiệu quả?

Không, thay vì nghĩ rằng phương pháp đó sẽ hiệu quả, có vẻ như cô ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thử nó.

Trong mọi trường hợp, Radia Schmit thậm chí còn cực đoan hơn Ilayon Bolton đã nghĩ.

Ilayon Bolton biết rất rõ rằng chủ nghĩa cực đoan, bất kể khuynh hướng nào, đều nguy hiểm.

Trong mắt Radia Schmit, ông có thể nhìn thấy sự điên cuồng và ám ảnh của cô với Olivia.

"Radia Schmit có vẻ không dễ dàng bỏ cuộc..."

"...Ta cũng nghĩ thế."

Rõ ràng là Radia Schmit, người đã không đi đúng hướng, sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn. Người tùy tùng thận trọng thì thầm vào tai Chỉ Huy Hiệp Sĩ Templar.

"Nhưng ngài nghĩ sao về khả năng Radia Schmit có liên quan đến Tổ Chức Vô Danh?"

"Họ là miếng mồi ngon cho những kẻ cực đoan. Nhưng họ không muốn mức độ cực đoan đó..."

Cả hai trao đổi một cuộc trò chuyện bí ẩn khi họ bước ra khỏi sân vận động.

Nếu Olivia đã sử dụng [Sức Mạnh Thần Thánh], thì sẽ có điều gì đó để Chỉ huy Hiệp sĩ Templar làm, nhưng điều đó đã không xảy ra.

Do đó, các Hiệp sĩ Templar không còn liên quan gì đến Temple nữa.

- "...Anh biết em không ổn, nhưng em cảm thấy thế nào?"
- "...Không tốt, nhưng cảm ơn anh vì đã lo lắng."

Tôi muốn tìm một nơi yên tĩnh, nhưng với tình hình này, không có nơi nào yên tĩnh cả. Vì vậy, cuối cùng tôi ngồi trong một quán cà phê ít người hơn, đối diện với Olivia.

Trạng thái tinh thần của cô dường như bị tổn thương nghiêm trọng.

Charlotte và Saviolin Tana biết tôi sẽ kiểm tra Olivia nên họ nhờ tôi nói chuyện với cô ấy.

Nếu Olivia đợi lâu hơn một chút, Charlotte sẽ dừng trận đấu. Cô chỉ cần kiên nhẫn.

Nhưng Olivia không thể biết điều đó. Nếu trận chiến tiếp tục, Radia Schmit kiệt sức sẽ chết, và nếu [Sức Mạnh Thần Thánh], một phiên tòa tôn giáo đang chờ đợi cô.

Vì vậy, Olivia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ.

Biểu hiện của Radia Schmit thật đáng kinh ngạc.

Có vẻ như cô ấy thậm chí không thể tưởng tượng được rằng Olivia sẽ bỏ cuộc, và khuôn mặt Radia tái nhợt.

Cô ấy hẳn đã tin rằng Olivia sẽ sử dụng [Sức Mạnh Thần Thánh] và khuất phục mình.

Cuối cùng, Radia Schmit đã nhận được tiền thưởng. Có vẻ như cô ấy không đặt bất kỳ giá trị nào vào chiến thắng.

Olivia, với vẻ mặt u ám, không chạm vào tách trà và cúi đầu xuống.

"Điều này có xảy ra thường xuyên không?"
"...Vâng."

"Không chỉ cô ấy... những người khác nữa?"

"Có sự khác biệt về mức độ, nhưng..."

Olivia có vẻ buồn khi tôi biết về vô số vấn đề mà cô ấy gặp phải sau khi từ bỏ đức tin của mình.

Olivia, người luôn tỏ ra vui vẻ bất chấp tính khí hoang dã của cô ấy khi cãi nhau với Ellen hoặc tôi, không hòa thuận với bạn bè của mình.

Không phải vì muốn gặp tôi mà Olivia cứ tìm tôi và bám lấy tôi một cách khó chịu. Cô đang cố trốn thoát khỏi những người đó.

Ngay cả khi những người khác liên tục đề nghị cô lấy lại niềm tin, trường hợp của Radia Schmit dường như cực đoan, gần như điên loạn.

Chắc hẳn Olivia đã bị sốc, không bao giờ tưởng tượng được rằng mình lại trải qua một điều gì đó như thế này ngày hôm nay.

Tôi có thể nói gì để an ủi Olivia đây? Điều gì có thể an ủi cô lúc này?

Tôi chưa bao giờ trải nghiệm đức tin hay những vấn đề phát sinh từ việc từ bỏ nó, vì vậy tôi không thể hiểu được cảm giác của Olivia.

Olivia là người mà cả thế giới mong đợi những điều tuyệt vời từ cô. Olivia đã chọn từ bỏ điều đó, và mọi người tin rằng đó là một sai lầm.

Có phải mọi người xung quanh Olivia nghĩ rằng cô ấy đang sống một cuộc sống sai trái mặc dù bản thân cô không hề như vậy?

Cảm giác như tôi đang nhìn thấy bộ mặt thật của Olivia, người luôn nở nụ cười rạng rỡ và nhân hậu.

Cúi đầu che đi vẻ mặt của mình, nhưng rõ ràng là Olivia đã phải chịu đựng quá nhiều từ những người xung quanh. Chỉ vì Olivia có thể tranh luận với Ellen không có nghĩa là cô ấy có thể làm điều tương tự với những người khác. Một số lời nói và hành động có thể xảy ra với một số người, nhưng không phải đối với những người khác.

Vì vậy, Olivia đã bỏ qua thời tiết, mỉm cười mơ hồ và lúng túng khi cô ấy gạt đi và từ chối những lời đề nghị của những người xung quanh.

'Tôi không biết...'

'Tại sao họ làm điều này với tôi? Tôi thực sự không hiểu.'

Olivia đã nhận được quá nhiều kỳ vọng, và trong khi thoát khỏi người cha nuôi, người đặt kỳ vọng cao nhất vào mình, áp lực vẫn đến từ những người xung quanh cô.

'Tôi không nghĩ mình là một người tuyệt vời như vậy...'

Olivia dường như không thể hiểu tại sao mọi người lại bị ám ảnh bởi mình.

Theo một cách nhìn lạnh lùng và duy lý, phải có lý do cho nỗi ám ảnh của họ, ngay cả khi không cực đoan như của Radia Schmit.

Xem xét các khía cạnh tiềm ẩn, Olivia là người đồng sở hữu Tiamata.

Nếu điều đó bị tiết lộ, tình hình của cô ấy sẽ không dễ dàng hơn chút nào.

Cuối cùng, Olivia đã tham gia giải đấu vì số tiền thưởng, nhưng cô ấy đã không thắng vì Radia Schmit.

"Thực ra, em tự hỏi liệu có gì khác biệt trước đây không."

Olivia, cúi đầu xuống, cười bơ phờ.

"Mọi người muốn em trở thành một người theo một cách nào đó. Không ai... không ai tò mò về con người thật của em hay em đang nghĩ gì. Nếu em không đáp ứng được kỳ vọng hoặc mong muốn của họ, họ sẽ thất vọng. Họ sẽ nói, 'Đó có

phải là cách con gái của một Thánh kỵ sĩ nên hành động không?' và 'Cô phải hành động như thế này.' Em tồn tại như một con búp bê để đáp ứng kỳ vọng của người khác."

Cuộc sống của Olivia hẳn là như vậy: Một cuộc sống với những đòi hỏi, cấm đoán và kỳ vọng quá mức.

Olivia hẳn đã sống một cuộc đời mà mọi nỗ lực đạt được tự do đều bị gán cho là trụy lạc và đồi bại.

"Bây giờ, em đang cố gắng sống một cuộc sống mà mình có thể tự hỏi cuộc sống của mình là gì, sống có ý nghĩa gì và em thực sự muốn gì. Nhưng mọi người vẫn muốn điều gì đó từ em. Họ nghĩ rằng em đã sa ngã, và họ cần để dẫn dắt em trở lại con đường đúng đắn. Họ nghĩ rằng vì em đã giúp đỡ người khác cho đến bây giờ, em cần sự giúp đỡ trong tình trạng hiện tại của mình. Nhưng em không nghĩ như vậy. Em không nghĩ rằng mình sai. Mọi người cố gắng đưa ra và giúp em những việc mình không muốn, và họ thậm chí không biết rằng điều đó không giúp được gì cả."

Thế giới quan của họ khác với những người tin rằng sống trong vòng tay của Thần là điều tốt đẹp tuyệt đối. Ở một số khía cạnh, họ không thể giao tiếp với nhau.

"Ta đúng, ngươi sai." Làm sao một cuộc trò chuyện có thể diễn ra khi nó bắt đầu với tiền đề tuyệt đối đó? Chỉ những người có cùng thế giới quan mới có thể giao tiếp.

Olivia đã cố gắng thoát khỏi điều đó, nhưng mọi người, vì bất cứ lý do gì, tin rằng cô ấy cần phải quay lại, ngay cả khi điều đó có nghĩa là buộc cô ấy phải quay lại. Trường hợp của Radia Schmit là một ví dụ điển hình về điều này.

Olivia không chỉ buồn vì mất số tiền thưởng hay bị sốc bởi các sự kiện trong ngày. Cô ấy đang đấu tranh vì cô ấy biết đây không phải là kết thúc. Cô ấy đang lo sợ về tương lai, không chắc chắn về những thử thách khác đang chờ đợi mình.

Tôi muốn làm điều gì đó cho Olivia, nhưng tôi không thể đuổi học tất cả các bạn cùng lớp của cô ấy, cũng như không thể đe dọa từng người trong số họ bằng cách nói rằng tôi sẽ chẻ đầu họ ra làm hai nếu họ tiếp tục quấy rầy Olivia.

"Reinhardt."

"Vâng."

Thông thường, tôi có thể hơi cộc cằn, nhưng tôi đã dịu giọng vào lúc này. Tôi không muốn làm Olivia đau thêm nữa.

Với ánh mắt nặng trĩu, Olivia ngẩng đầu lên nhìn tôi. Đôi mắt cô ấy đỏ hoe, như thể cô ấy sắp khóc.

"Em biết yêu cầu điều này khi đang cảm thấy như thế này là sai, nhưng..."

"Chuyện gì? Cứ nói đi."

"Anh ôm em một cái được không?"

"..."

Vẻ mặt của Olivia giống như một người sắp rơi nước mắt.

Biểu cảm trên khuôn mặt Olivia là của một người nghĩ rằng họ không có ai ở bên, mong muốn có ít nhất một người ở bên mình. Đó không phải vì bất kỳ cảm xúc nào khác. Cô ấy dường như thực sự muốn được an ủi.

"Không, đừng bận tâm. Em xin lỗi. Thực sự. Em thật tồi tệ..."

Thấy tôi do dự, Olivia gượng cười qua đôi môi run rẩy.

"Không sao đâu."

Cuối cùng, tôi chuyển sang ngồi cạnh Olivia và thận trọng choàng tay qua vai cô ấy. Cô vùi mặt vào vai tôi. Đôi vai của cô khẽ rung lên từng chút một, như thể cô đang trút hơi thở đầu tiên sau khi chào đời.

Olivia đã khóc rất lặng lẽ.

"Cảm ơn... Reinhardt."

Tôi cảm thấy thật thảm hại, không biết nên nói gì để an ủi Olivia. Sau đó tôi nhận ra rằng an ủi ai đó không chỉ bằng lời nói.

Sau khi khóc một lúc, Olivia gần như bỏ chạy khỏi quán cà phê.

"...Thật xấu hổ."

Olivia có vẻ xấu hổ vì đã khóc nức nở trước mặt mọi người.

"Anh nghĩ rằng đôi mắt sưng húp của em đã đủ xấu hổ rồi."

"T-thật sao?!"

Mặt Olivia tái đi trước lời nói của tôi, và cô ấy bắt đầu chạm vào mặt mình. Không phải là nó sẽ làm được gì nhiều nếu không có gương.

"Em phải làm sao đây! Hôm nay em phải tham gia cuộc thi Miss Temple, và nếu mắt em sưng lên thì làm sao đây?"

"Anh chỉ đùa thôi. Chúng trông không tệ lắm đâu, nên đừng lo lắng."

"Nhưng ngay cả một sự khác biệt nhỏ nhất cũng có thể thay đổi mọi thứ! Em đã không thể thắng giải đấu, vì vậy em thực sự cần phải thắng Miss Temple! Em nên làm gì đây, Reinhardt? Nếu em không thể thắng, thì..."

Olivia trông như sắp khóc thêm lần nữa, nhưng cô ấy đã kìm lại, có lẽ nghĩ rằng khóc sẽ khiến mắt sưng húp hơn.

Olivia đã ổn hơn chưa? Có vẻ như cô ấy đang trở lại với con người thường ngày của mình.

Cuối cùng, những gì được thực hiện đã được thực hiện.

Giải đấu đã kết thúc, và giờ Olivia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhắm đến danh hiệu Miss Temple.

Tôi không thể biết mình nên ủng hộ ai để giành được Miss Temple nữa. Olivia lo lắng về đôi mắt sưng húp của mình đến mức cô ấy đã chạm vào mặt mình và lẩm bẩm với giọng tuyệt vọng.

"Ugh... Em thậm chí không có váy để mặc như thế này..."

"Tại sao em không có một chiếc váy? Em đã có một chiếc cho buổi gây quỹ cuối cùng."

Trước lời nói của tôi, Olivia cười ngượng nghịu.

"Chà... Thực ra em đã bán cái đó rồi..."

Tôi không cần phải hỏi tại sao cô ấy lại bán nó. Olivia dường như nghĩ rằng tôi sẽ tức giận, và cô ấy đổ mồ hôi một cách lo lắng.

Olivia đã bán tài sản của mình để giúp đỡ người khác. Thật khó để biết phải nói gì về điều đó.

"Em không thể... thuê một cái sao?"

"...Thuê một cái cũng sẽ tốn rất nhiều tiền."

Có vẻ như Olivia sẽ phải tham gia trong bộ đồng phục sinh viên của mình. Nó thậm chí có thể giống như cô ấy không chuẩn bị và chỉ dựa vào vẻ ngoài của mình, điều này sẽ khiến cô ấy trông kiêu kỳ.

Tôi nghĩ về việc Olivia đứng giữa những người mặc trang phục quyến rũ, mặc đồng phục sinh viên mà không trang điểm kỹ lưỡng.

Tôi không chắc nó thực sự trông như thế nào, nhưng có vẻ như nó sẽ khá khốn khổ.

Nếu Olivia thắng Giải đấu liên khối, mọi chuyện có thể đã khác, nhưng cô ấy đã thua trận đấu cuối cùng.

—Váy.

Một chiếc váy...

"

"Em có bị ngốc không?"

"Không phải như thế."

—Váy.

Không, điều đó là không thể.

Nhưng hình dạng cơ thể của chúng tôi có vẻ giống nhau. Mặc dù tôi đã cao hơn, nhưng kích thước của tôi đã bị thu nhỏ lại sau đó.

Nó quá quý để vứt đi, nên tôi đã đưa nó cho Eleris để bán... Chắc nó chưa bán...

Tuy nhiên, vẫn có thể có ai đó nhớ nó rõ ràng.

Nhưng sẽ không có một thiết kế tương tự có sẵn ở đâu đó sao?

Điều này thực sự nguy hiểm ...

Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu chỉ cho Olivia tiền để mua một chiếc váy sao?

Nhưng thành thật mà nói, đó không chỉ là một lượng nhỏ và không còn nhiều thời gian nữa. Thay vì đến một cửa hàng thời trang và tìm kiếm kích cỡ và kiểu dáng phù hợp, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu Olivia chỉ mặc chiếc váy đó sao?

Tôi biết không cần phải đi xa như vậy.

Olivia lúc này trông thật tội nghiệp.

Tôi muốn giúp vì Olivia trông rất đau khổ.

"Đến ký túc xá chờ anh một lát."

"Huh?"

"Cứ đợi ở đó như anh bảo."

"Được rồi..."

Nếu Olivia hỏi chiếc váy đến từ đâu, tôi không thể trả lời.

Nhưng, vậy nếu họ phát hiện ra thì sao!

Olivia đã ở trong tình huống này.

Tôi cũng có thể bán niềm tự hào của mình một chút!

Tôi đã có nhiều điều để xin lỗi cho thời gian này!

Họ sẽ làm gì nếu họ biết? Giết tôi đi?

Không hiểu lý do tại sao, tôi bỏ lại Olivia, người đang bối rối trước yêu cầu chờ đợi của tôi, và đi ra khỏi Temple.

"Người đó, cô ấy đã bị loại khỏi trận chung kết giải đấu."

"Loai bo?"

"Vâng, rõ ràng là cô ấy đã thua cuộc, nhưng tôi không biết tại sao."

Trong khi chuẩn bị cho cuộc thi Miss Temple, Ellen nghiêng đầu trước những lời của Liana.

Ellen đã nghĩ Olivia sẽ giành chiến thắng dễ dàng, nhưng cô ấy đã rất ngạc nhiên trước một tin bất ngờ.

Chưa biết cụ thể ra sao nhưng khán giả tỏ ra khá tức giận vì trận chung kết của giải đấu đã kết thúc một cách không như ý.

—Bị loại.

Một người nào đó dường như chắc chắn sẽ thắng đã thua cuộc.

Mặc dù Ellen có thể đoán đại khái rằng phải có lý do cho việc này, nhưng cô vẫn tò mò không biết lý do đó là gì.

Reinhardt sẽ đi xem trận chung kết, anh ấy có biết tại sao không?

"Ò, cô ấy đây rồi. Người đó."

Liana chỉ ra ngoài cửa sổ, và Ellen có thể nhìn thấy Olivia bên ngoài tầng một.

Olivia chỉ có một mình.

Vì lý do nào đó, Ellen cảm thấy nhẹ nhõm với sự thật đó.

Biểu hiện của Olivia không được tốt trong nháy mắt. Không có cách nào để biết tại sao cô ấy đã thua cuộc, nhưng đôi mắt của cô ấy đã sưng lên.

'Có phải xui xẻo...?'

Olivia đã khóc.

Và rồi cô trở về một mình.

Ellen đã nghĩ rằng Reinhardt có thể đi cùng Olivia, nhưng không phải vậy.

"Nhìn thẳng về phía trước."

"À được rồi."

Liana quay đầu Ellen lại và bắt đầu mân mê nhiều thứ khác nhau.

Mặc dù họ không thể biết chuyện gì đã xảy ra với giải đấu, nhưng Olivia sắp tham gia cuộc thi Miss Temple.

Cô ấy cũng không nhắm đến danh hiệu Miss Temple.

Ellen tự trấn an mình.

Ellen dự định sẽ thể hiện một mặt tốt của mình ngày hôm nay. Cô đã tập cười trước gương rất

nhiều. Nó đã không diễn ra tốt đẹp, nhưng cô ấy đã cố gắng siêng năng.

Ellen định đứng trước mặt Reinhardt với một diện mạo khác hẳn trước đây.

Sau khi cuộc thi kết thúc, bất kể kết quả như thế nào, họ nên dành thời gian cho nhau. Họ đã không có thời gian bên nhau trong lễ hội vì cả hai đều bận rộn. Reinhardt chắc chắn sẽ dành thời gian cho cô ấy hôm nay.

Ellen không thể biết Reinhardt sẽ có biểu cảm gì, cũng không biết mình nên mang biểu cảm gì.

Hôm nay, Ellen quyết định quên đi mọi thứ khác và chỉ tập trung vào cảm xúc của mình.

Harriet, Olivia và những người khác sẽ không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Hôm nay, Ellen quyết tâm không nghĩ về ai khác ngoài Reinhardt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading